AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANI'NIN 9 KASIM 2021 TARİHLİ LW VE ALMANYA FEDERAL CUMHURİYETİ KARARI ÇEVİRİSİ[*]

TRANSLATION OF *LW V. BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND* DECISION OF EUROPEAN COURT OF JUSTICE DATED 9 NOVEMBER 2021

Dr. Öğr. Üyesi Belkıs VURAL ÇELENK[**]

9 Kasım 2021 Tarihli
MAHKEME KARARI (BÜYÜK DAİRE)

(Ön karar talebi– Sığınma ve ikincil korumaya ilişkin ortak politika – Üçüncü ülke vatandaşlarının veya vatansız kişilerin uluslararası korumadan faydalanan kişiler olarak nitelendirilmesine ilişkin standartlar – 2011/95/AB Yönergesi– Madde 3 ve Madde 23 – Uluslararası korumadan yararlanan kişinin mülteci veya ikincil koruma statüsünün aile üyelerine genişletilmesi için Üye Devletler tarafından sürdürülebilecek ya da getirilebilecek daha elverişli standartlar – Bir ebeveynin reşit olmayan çocuğuna türetilmiş bir hak olarak mülteci statüsü verilmesi – Aile birliğinin korunması – Çocuğun yüksek yararı)

[*] DOI: 10.33432/ybuhukuk.1138357 - Geliş Tarihi: 30.06.2022 - Kabul Tarihi: 23.07.2022.

[**] Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Devletler Özel Hukuku Anabilim Dalı, ORCID: 0000-0003-0376-0147, e-mail: vuralbelkis@gmail.com.

TFEU[1] madde 267'ye göre Almanya Federal İdare Mahkemesi (*Bundesverwaltungsgericht*)'nin 18 Aralık 2019 tarihli kararı ile Mahkemeye yaptığı ve 24 Şubat 2020'de Mahkeme'ye iletilen ÖN KARAR TALEBİ

LW ve Almanya Federal Cumhuriyeti arasındaki C- 91/20 sayılı davada görülen yargılamada

MAHKEME (BÜYÜK DAİRE),

Başkan K. Lenaerts, Başkan Yardımcısı L. Bay Larsen, Daire Başkanları, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, N. Jääskinen ve J. Passer; Raportör M. Ilešič (Rapporteur); Hakimler J.-C. Bonichot, A. Kumin and N. Wahl

Savcı J. Richard de la Tour,

Katip Birim Başkanı D.Dittert'ten oluşmaktadır ve

Yazılı usül ve 22 Şubat 2021'deki sözlü duruşmaya istinaden,

- LW'nin Avukatı F. Schleicher
- Alman Devleti Yetkisi olarak J. Möller and R. Kanitz
- Belçika Devleti Yetkisi olarak M. Jacobs and M. Van Regemorter
- Polonya Devleti Yetkilisi olarak B. Majczyna
- Avrupa Komisyonu yetkisi olarak G. Wils and A. Azema'nın açıklamaları dikkate alınarak 12 Mayıs 2021 tarihli oturumda Savcının Görüşü dinlendikten sonra aşağıdaki kararı vermiştir.

[1] "TFEU" Avrupa Birliği'nin İşleyişi Hakkında Anlaşma'nın İngilizce kısaltması olarak çevirmen tarafından değiştirilmeden kullanılmıştır.

Karar

1. Bu ön karar talebi, uluslararası korumadan yararlanacak üçüncü ülke vatandaşları ve vatansız kişilerin niteliklerinin belirlenmesine ve tek tip mülteci veya ikincil koruma statüsünün belirlenmesine ilişkin standartlar ile sağlanacak bu korumanın içeriğine ilişkin standartlar hakkındaki Avrupa Parlamentosu ve Konseyi'nin 13 Aralık 2011 tarihli ve 2011/95/AB sayılı Yönergesinin (OJ 2011 L 337, s. 9) 3. maddesi ve 23(2). maddesinin yorumlanmasıyla ilgilidir.

2. Talep, Almanya Federal Göç ve Mülteciler Dairesinin (*Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*) ('Büro'), LW'ye sığınma hakkı vermeyi reddetmesi üzerine açılan, LW ile Almanya Federal Cumhuriyeti (*Bundesrepublik Deutschland*) arasındaki davada yapılmıştır.

Hukuki Dayanak

Uluslararası Hukuk

3. 28 Temmuz 1951'de Cenevre'de imzalanan Mültecilerin Hukuki Statüsüne İlişkin Sözleşme'nin 1(A)(2). maddesine göre (*Birleşmiş Milletler Antlaşması Serisi*, Cilt 189, s. 150, No 2545 (1954)) ('Cenevre Sözleşmesi');

"Bu Sözleşmenin amaçları bakımından, "mülteci" terimi, aşağıdaki kimseler için kullanılır:

…

(2) … ırkı, dini, tabiiyeti, belirli bir sosyal gruba mensubiyeti veya siyasi düşünceleri nedeniyle zulme uğrayacağından haklı sebeplerle korktuğu için vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunan ve bu tür bir korku nedeniyle bu ülkeye gidemeyen veya o ülkenin korumasından yararlanmak istemeyen; veya bu tür olaylar nedeniyle vatandaşlığı olmayan ve eski mutad meskeni ülkesi

dışında bulunan, oraya dönemeyen veya bu korku nedeniyle dönmek istemeyen kimsedir.

Bir kimsenin birden fazla vatandaşlığı olduğu hallerde, "vatandaşı olduğu ülke" terimi, vatandaşı olduğu ülkelerin her biri anlamına gelir ve bir kişi, haklı bir korkuya dayanan geçerli bir sebep olmaksızın, vatandaşı olduğu ülkelerden birinin korumasından yararlanmamışsa, vatandaşı olduğu ülkenin korumasından yoksun olarak değerlendirilmemelidir."

AB Hukuku

4. 2011/95 Yönergesi, mülteci olarak veya başka bir şekilde uluslararası koruma ihtiyacı olan üçüncü ülke vatandaşlarının ya da vatansızların niteliklerine ve statülerine ilişkin asgari şartlar ve sağlanacak korumanın içeriği hakkında 2004/83/AT sayılı ve 29 Nisan 2004 tarihli (OJ 2004 L 304 s. 12) Konsey Yönergesini yeniden düzenlemiştir.

5. 2011/95 Sayılı Yönergenin 4, 12, 14, 16, 18, 19, 36 ve 38 numaralı Gerekçeleri aşağıdaki gibidir:

"(4) Cenevre Sözleşmesi ve Protokol, mültecilerin korunmasına yönelik uluslararası yasal rejimin temel taşını oluşturmaktadır.

…

(12) Bu Yönergenin temel amacı, bir yandan Üye Devletlerin uluslararası korumaya gerçek anlamda ihtiyacı olan kişilerin belirlenmesi için ortak kriterler uygulamasının ve diğer yandan bu kişiler için asgari düzeyde imkanların tüm Üye Devletlerde mevcudiyetinin sağlanmasıdır.

…

(14) Bir kimsenin, Cenevre Sözleşmesinin 1(A) maddesi anlamında mülteci ya da ikincil korumaya uygun bir kimse olmasına dayanarak, bir Üye Devletten uluslararası koruma talep eden üçüncü ülke vatandaşları veya vatansız kişiler olması halinde, bu kimseler için Üye Devletler bu Yönergede belirtilen standartlardan daha elverişli hükümler getirme veya sürdürme yetkisine sahiptir.

…

(16) Bu Yönerge, temel haklara saygı duyar ve özellikle Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı tarafından tanınan ilkeleri gözetir. Özellikle bu Yönerge, sığınma başvurusunda bulunanların ve beraberindeki aile üyelerinin insan onuruna ve sığınma hakkına tam saygı gösterilmesini ve Temel Haklar Şartının 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24. 34 ve 35. maddelerin uygulanmasını teşvik etmeyi amaçlar ve dolayısıyla bu bağlamda da uygulanmalıdır.

…

(18) "Çocuğun yüksek yararı", bu Yönergeyi uygularken … Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşme [20 Kasım 1989'da New York'ta imzalanmıştır (Birleşmiş Milletler Antlaşma Serisi, Cilt 1577, s. 3)] doğrultusunda Üye Devletlerin öncelikle dikkate alacağı husus olmalıdır. Çocuğun yüksek yararını değerlendirirken, Üye Devletler özellikle aile birliği ilkesini dikkate almalıdır…

…

(19) Çocuğun yüksek yararına gösterilecek özel ihtimam dikkate alınarak … aile üyeleri kavramını genişletmek gerekir.

…

(36) Aile üyeleri normalde, mülteci statüsünün temeli olabilecek şekilde zulüm eylemlerine karşı, yalnızca mülteci ile ilişkileri nedeniyle savunmasız kalacaklardır.

…

(38) Bu Yönergede yer alan yardımlara ilişkin haklara karar verirken Üye Devletler, "çocuğun yüksek yararının yanı sıra, uluslararası

korumadan yararlanan kişinin Üye Devlette halihazırda bulunan ve bu yararlanıcının aile üyesi olmayan yakın akrabalarının, uluslararası korumadan yararlanan kişiye bağımlılığın özel koşullarını da dikkate almalıdır. İstisnai hallerde uluslararası korumadan yararlanan kişinin yakın akrabası olan küçük, eşinin refakat etmediği bir evli ise, bu küçüğün yüksek menfaatinin kendi asıl ailesinde yattığı görülebilir."

6. Bu Yönergenin "Tanımlar" başlıklı 2. maddesi şu şekildedir:

"Bu Yönerge açısından aşağıdaki tanımlar geçerlidir:

…

(d) ırkı, dini, tabiiyeti, siyasi görüşü veya belirli bir sosyal gruba mensubiyeti nedeniyle zulme uğramaktan haklı sebeplerle korktuğu için vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunan ve bu ülkenin korumasından yararlanamayan; veya bu korku nedeniyle yararlanmak istemeyen kimse; ya da bu nedenlerle bir önceki ikamet ettiği ülkenin dışında bulunan ve böyle bir korku nedeniyle ülkesine dönmek istemeyen, 12. maddenin kapsamında bulunmayan vatansız kişiye "mülteci" denir.

…

(j) "aile üyeleri", halihazırda menşe ülkede ailenin mevcut olması şartıyla, uluslararası koruma başvurularıyla ilgili olarak aynı Üye Devlette bulunan uluslararası korumadan yararlananın aşağıdaki aile üyeleri anlamına gelir:

- uluslararası korumadan yararlanan kişinin eşi veya istikrarlı bir ilişki içinde olan evli olmayan partneri …,
- evlilik içi veya dışı doğmuş olmalarına veya ulusal hukukta tanımlanan şekilde evlat edinilmiş olmalarına bakılmaksızın ve evli olmamaları koşuluyla, birinci bentte belirtilen çiftlerin veya uluslararası korumadan yararlanan kişinin reşit olmayan çocukları,

- ister kanunen isterse ilgili Üye Devletin uygulamalarıyla olsun, uluslararası korumadan yararlanan kişiden sorumlu olan baba, anne veya başka bir yetişkin…;

(k) "küçük", 18 yaşın altındaki üçüncü ülke vatandaşı veya vatansız kişi anlamına gelir;

…

(n) "menşe ülke", vatandaşı oldukları ülke veya ülkeler; veya vatansız kişiler için daha önce mutat meskenin bulunduğu ülke veya ülkeler anlamına gelir.'

7. Bu Yönergenin 'Daha elverişli standartlar' başlıklı 3. maddesi şu şekildedir:

"Üye Devletler, bu Yönergeyle uyumlu olduğu sürece, kimin mülteci veya ikincil korumaya uygun kişi olduğunu tespit etmek ve uluslararası korumanın kapsamını belirlemek için daha elverişli standartlar getirebilir veya bunları muhafaza edebilir."

8. 2011/95 sayılı Yönergenin 'Gerçek durum ve koşulların değerlendirilmesi' başlıklı 4. maddesi, 3(e) paragrafı şu şekildedir:

"3. Uluslararası koruma başvurusu değerlendirmesi bireysel bazda yapılmalıdır ve değerlendirme için şunlar dikkate alınmalıdır.

…

(e) başvurucunun, başka bir ülkenin vatandaşı olduğunu savunabileceği hallerde o ülkenin korumasından yararlanmasının makul olarak kendisinden beklenip beklenemeyeceği"

9. Yönergenin 'Hariç Tutma' başlıklı 12. maddesi şu şekildedir:

"1. Üçüncü ülke vatandaşı veya vatansız kişi mülteci sıfatından şu durumlarda hariç tutulur:

(a) kişinin, Birleşmiş Milletler Mülteci Komiserliği (BMMK) dışındaki Birleşmiş Milletler organ veya kuruluşlarının koruma ve yardımına ilişkin Cenevre Sözleşmesinin 1(D) maddesi kapsamında olması. Herhangi bir nedenle bu tür koruma veya yardım sona erdiğinde, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından kabul edilen ilgili kararlar uyarınca durumları kesin olarak belirlenmeden bu kişiler kendiliğinden (*ipso facto*) bu Yönergenin imkanlarından yararlanırlar;

(b) kişinin, ikamet ettiği ülkenin yetkili makamları tarafından, o ülkenin vatandaşlığına sahip olmaya bağlı hak ve yükümlülüklere veya bunlara eşdeğer hak ve yükümlülüklere sahip olduğu kabul edilmişse.

2. Bir üçüncü ülke vatandaşı veya vatansız bir kişi, aşağıdaki ciddi sebeplerden birinin varlığı halinde mülteci statüsünden hariçte tutulabilir:

(a) barışa karşı suç, savaş suçu veya insanlığa karşı suç gibi suçlara ilişkin hükümler koyan uluslararası belgelerde tanımlanan suçlardan birini işlemişse;

(b) mülteci olarak kabul edilmeden önce, mülteci statüsü verilmesine dayalı oturma izninin verildiği esnada, sözde siyasi bir amaç doğrultusunda işlenmiş olsa bile, siyasi olmayan ağır suçlar olarak sınıflandırılabilen özellikle zalimane eylemler gibi sığındığı ülke dışında siyasi olmayan ciddi bir suç işlemişse;

(c) Birleşmiş Milletler Şartı'nın Dibacesinde ve 1. ve 2. maddelerinde ve Gerekçe kısmında düzenlenen Birleşmiş Milletler amaç ve ilkelerine aykırı eylemlerden suçluysa.

3. 2. Fıkra, burada belirtilen suç veya eylemleri teşvik eden ya da bir şekilde bunların işlenmesine katılan kimseler için de uygulanır."

10. Yönergenin "Aile birliğini koruma" başlıklı 23. maddesi şu şekildedir:

"1. Üye Devletler, aile birliğinin korunmasını sağlar.

2.Üye Devletler, uluslararası korumadan yararlanan kişinin, bireysel olarak böyle bir korumaya hak kazanmayan aile üyelerinin, ulusal prosedürlere ve aile üyesinin kişisel hukuki durumuna uygun olduğu sürece, Yönergenin 24 ila 35. maddelerinde belirtilen imkanları talep etme hakkına sahip olmalarını sağlar.

3. 1. ve 2. fıkralar, aile üyesinin Bölüm III ve V uyarınca uluslararası koruma kapsamından çıkarılacağı veya hariçte tutulacağı hallerde uygulanmaz.

4. 1. ve 2. fıkralarla bağlı olmaksızın, Üye Devletler, ulusal güvenlik veya kamu düzeni nedenleriyle, burada atıfta bulunulan imkanları reddedebilir, azaltabilir veya geri çekebilir.

5. Üye Devletler, menşe ülkeyi terk ettikleri sırada ailenin bir parçası olarak birlikte yaşayan ve o sırada tamamen veya büyük ölçüde uluslararası korumadan yararlanana bağlı olan diğer yakın akrabalar için de bu Maddenin uygulanacağına karar verebilir."

Alman Hukuku

11. Esas davadaki uyuşmazlığa uygulanacak 26 Haziran 1992 tarihli Sığınma Yasası'nın (Asylgesetz) 3(1). paragrafı[2] (BGBl. 1992 I, s. 1126), 2 Eylül 2008'de yayınlandığı haliyle (BGBl. 2008 I, s. 1798), şu şekildedir:

"Bir yabancı, [Cenevre Sözleşmesi] anlamında (aşağıdaki hallerde) bir mültecidir …:

1. ırk, din, tabiiyet, siyasi düşünce veya belirli bir sosyal gruba mensubiyet nedeniyle zulme uğrayacağından haklı nedenlere dayanan korku duyuyorsa,

[2] İlgili Alman mevzuatında madde adı "paragraf" olarak isimlendirildiğinden çevirmen "maddesi" kelimesi yerine "paragrafı" kelimesini tercih etmiştir.

2. ülkesi dışında (menşe ülke) bulunuyorsa ve

(a) vatandaşı olduğu ülkenin korumasından yararlanamayacak durumdaysa veya bu korku nedeniyle yararlanmaya gönülsüzse,

…"

12. Sığınma Yasası'nın (AsylGesetz) 26(2). paragrafı şu şekildedir:

"Sığınma hakkı sahibi bir kişinin, evli olmayan ve sığınma başvurusu yaptığı sırada, reşit olmayan bir çocuğu, eğer ki yabancının sığınma hakkına sahip olduğunun kabulü tartışılmaz ve iptal veya geri çekilmeye tabi değil ise, talep üzerine, sığınma hakkına sahip olarak kabul edilir."

13. Sığınma Yasası'nın (*AsylGesetz*) 26(4). paragrafı, 2011/95 sayılı Yönergenin 12(2) maddesinde öngörülen hariçte tutma gerekçesinin kapsamına giren kişileri, bu paragrafın imkanlarının da dışında tutar.

14. Sığınma Yasası'nın (*AsylGesetz*) 26(5). paragrafı şu şekildedir:

"1 ila 4 numaralı bentlerin hükümleri, uluslararası koruma hakkına sahip kişilerin, (26. paragrafın[3]) 1 ila 3 numaralı bentler kapsamındaki aile üyelerine durumun icabına göre (*mutatis mutandis*) uygulanır. Sığınma hakkı yerine, mülteci statüsü veya ikincil koruma verilir. ..."

Esas davadaki uyuşmazlık ve ön karar için yöneltilen sorular

15. Esas davadaki başvurucu, 2017 yılında Tunuslu bir anne ve Suriyeli bir babanın çocuğu olarak Almanya'da dünyaya gelmiştir.

[3] Bu ifade çevirmen tarafından eklenmiştir.

16. Esas davadaki başvurucu Tunus vatandaşıdır. Başvurucunun, Suriye uyruklu olup olmadığı da tespit edilmemiştir.

17. Ekim 2015'te Büro[4], esas davada başvurucunun babasına mülteci statüsü vermiştir. Başvurucunun Libya'da doğan ve ayrılana kadar bu devlette ikamet ettiğini belirttiği annesinin uluslararası koruma başvurusu reddolunmuştur.

18. Büro, 15 Eylül 2017 tarihli kararıyla, esas davadaki başvurucunun doğumundan sonra onun adına yapılan sığınma başvurusunu 'açıkça dayanaksız olduğu' gerekçesiyle reddetmiştir.

19. Almanya Cottbus İdare Mahkemesi (*Cottbus Verwaltungsgericht*), 17 Ocak 2019 tarihli kararıyla, başvurucunun yaptığı sığınma başvurusunu " dayanaksız" olarak değil, "açıkça dayanaksız" olarak reddettiği için Büronun[5] bu kararını iptal etmiş ve diğer davacılar açısından davayı reddetmiştir. Mahkeme başvurucunun vatandaşı olduğu Tunus'ta zulüm göreceği korkusu için nedeni olmadığından, mülteci statüsüne hak kazanmadığına esas davada karar vermiştir. Bunun yanında, Mahkeme, başvurucunun babasına Almanya'da tanınan mülteci statüsüne dayanarak Sığınma Yasası 26(2). ve 26(5). paragrafları kapsamında ailenin korunması hükümleri kapsamında olmadığına hükmetmiştir. Mahkeme, kendilerine koruma sağlayabilecek bir devletin vatandaşları oldukları için, korunmaya ihtiyacı olan kişiler kategorisinden çıkarılan bu kişilere uluslararası korumanın genişletilmesinin uluslararası korumanın ikame koruma olduğu ilkesine[6] aykırı olacağına karar vermiştir.

---

4 Almanya Federal Göç ve Mülteciler Dairesi, bu kararın 2. paragrafında belirtilmiştir.

5 "Büronun" ifadesi anlaşılır olmak adına çevirmence eklenmiştir.

6 "principle of subsidiarity international protection" çevirmence anlam kaybı yaratmamak için "uluslararası korumanın ikame koruma olduğu ilkesi" şeklinde çevrilmiştir.

20. Esas davanın başvurucusu, bu karara karşı, Almanya Federal İdare Mahkemesi (*Bundesverwaltungsgericht*) önünde bir temyiz başvurusunda bulunmuştur.

21. Bu temyiz davasında, esas davada temyize başvuran, farklı vatandaşlıklara sahip ebeveynlerin reşit olmayan çocuklarına, mülteci statüsü, ebeveynlerden yalnızca birine verilmiş olsa bile, Sığınma Yasası'nın 26(2). paragrafı ve 26(5). paragrafının ilk cümlesi kapsamında ailenin koruması temelinde mülteci statüsü verilmesi gerektiğini iddia etmektedir. Bu, mültecilere sağlanan uluslararası korumanın ikame koruma olduğu ilkesi ile çelişmez. 2011/95 sayılı Yönergenin 3. maddesi, bir aile üyesine uluslararası koruma verildiği durumlarda, bu Yönergenin 12. maddesinde sayılan hariç tutma hallerinden biri, aile üyelerinden birinde var olmadığı ve durumları, aile birliğini koruma ihtiyacı nedeniyle uluslararası koruma mantığıyla bağdaştığı halde, bir Üye Devletin bu korumayı, o ailenin diğer üyelerine genişletilmesine izin verir. Bu mevzuatta, küçüklerin korunmasına ve çocuğun menfaatlerine özel önem verilmelidir.

22. Ön karara başvuran mahkeme, esas davada başvuranın kendi başına mülteci statüsü talep edemeyeceğini belirtmektedir. Uluslararası korumanın ikame koruma olduğu ilkesini belirleyen Cenevre Sözleşmesi'nin 1(A)(2) maddesinin ikinci bendinde, iki veya daha fazla uyruğu olan kişilere, vatandaşı oldukları ülkelerden birinin korumasından yararlanabilirlerse mülteci statüsünün verilemeyeceği açıkça öngörülmüştür. 2011/95 sayılı Yönergenin 2(d) ve (n) maddesi de bu şekilde yorumlanmalıdır. Bu Yönergenin 2(n) maddesi bağlamında yalnızca menşe ülkesinde etkin korumadan yararlanamadığı için korumasız olan bir kişi, Yönergenin 2(d) maddesi anlamında mültecidir. Esas davadaki başvurucu, vatandaşı olduğu Tunus'ta etkin korumadan yararlanabilir.

23. Bununla birlikte, esas davadaki başvurucu, mülteci statüsü verilmiş bir ebeveynin reşit olmayan ve bekar çocuğu olarak kendisine mülteci statüsünün verilmesi için Alman hukukundaki koşulları haizdir. Sığınma Yasası 26(2) ile 26(5). paragrafın birinci ve ikinci cümleleri birlikte değerlendirildiğinde, türetilmiş bir hak olarak ve sığınma bağlamında aile birliğini koruma amaçları doğrultusunda mülteci statüsü, Almanya'da doğan, topraklarında zulme uğramadığı ve diğer ebeveyni dolayısıyla sahip olduğu başka üçüncü bir ülkenin vatandaşlığına sahip çocuğa verilir.

24. Ön karar talep eden mahkeme, Alman hukukunda bu şekilde yapılacak bir yorumunun 2011/95 sayılı Yönerge ile uyumlu olup olmadığı konusunda tereddüttedir.

25. Bu durumda, Almanya Federal İdare Mahkemesi (*Bundesverwaltungsgericht*) yargılamayı durdurmaya ve bir ön karar için bu Mahkemeye aşağıdaki soruları yöneltmeye karar vermiştir:

"(1) 2011/95 sayılı Yönerge 3. maddesi, bir Üye Devlet tarafından mülteci statüsü verilmiş bir kişinin evlenmemiş ve reşit olmayan çocuğuna diğer ebeveyni nedeniyle başka bir ülkenin vatandaşı olması durumunda bile, yararlanabileceği koruma olarak mülteci statüsü verilmesi (diğer bir deyişle, bir mültecinin aile üyesi olarak korunması) gerektiği yönündeki bir hükmü engellediği şeklinde yorumlanabilir mi?

(2) 2011/95 sayılı Yönerge 23(2). maddesi, Soru 1'de belirtilen koşullarda, Yönergenin 24 ila 35. maddelerinde bahsedilen imkanlardan aile üyelerinin yararlanmasının, aile üyesinin yalnızca kişisel hukuki statüsüne uygun olduğu sürece sağlanmasına yönelik sınırlandırmanın, reşit olmayan çocuğa mülteci statüsü tanınmış kişiden türetilmiş bir mülteci statüsü verilmesini yasaklıyor mu?

(3) Soru 1 ve 2'ye yanıt verilirken, çocuğun ve ebeveynlerinin, çocuğun ve annenin vatandaşı olduğu, korumasından

yararlanabilecekleri ve mültecinin (babanın) menşe ülkesi olmayan bu ülkede, ikamet etmelerinin mümkün ve makul olup olmadığı önemli midir; yoksa Almanya'da aile birliğinin sağlanmasının oturma hakkını düzenleyen kuralla temelinde korunabilmesi yeterli midir?

Yöneltilen sorulara yönelik değerlendirme

26. Birlikte incelenmesi uygun olan sorularıyla ön karara başvuran mahkeme esasen, 2011/95 sayılı Yönergenin 3. ve 23(2). maddesinin; daha elverişli milli hükümler altında, Yönerge tarafından oluşturulan sistem kapsamında bu statüye sahip olduğu tanınmış üçüncü ülke vatandaşının evlenmemiş küçük çocuğuna; çocuğun o Üye Devletin topraklarında doğduğu ve diğer ebeveyni aracılığıyla zulüm riski altında olmayacağı başka bir üçüncü ülkenin vatandaşlığına sahip olduğu durumlar da dahil olmak üzere, bir Üye Devletin türetilmiş bir hak olarak ve aile birliğinin korunması amacıyla mülteci statüsü verilmesini engelleyecek şekilde yorumlanıp yorumlanamayacağını sormaktadır. Bu bağlamda, ön karara başvuran mahkeme aynı zamanda, bu soruyu cevaplamak için, çocuğun ve çocuğun ebeveynlerinin söz konusu üçüncü ülkenin topraklarına taşınmasının mümkün ve makul olarak kabul edilebilir olup olmadığının tespit edilmesinin ilgili olup olmadığını da sormaktadır.

27. Bir ön husus olarak, 2011/95 sayılı Yönergenin hükümlerinin, Yönergenin genel düzeni ve amacı ışığında, Cenevre Sözleşmesi ve TFEU'nin 78(1). maddesinde atıfta bulunulan diğer ilgili anlaşmalar ile uyumlu bir şekilde yorumlanması gerektiğinin Mahkeme'nin yerleşik içtihatlarından açıkça anlaşılabileceği hatırlatılmalıdır. 16. Gerekçeden de anlaşılacağı gibi, bu Yönerge ayrıca, Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı ("Şart") tarafından tanınan haklarla da uyumlu bir şekilde yorumlanmalıdır (bu yönde bkz. 13 Ocak 2021 tarihli

karar, *Almanya Federal Cumhuriyeti (Filistin kökenli vatansız bir kişinin mülteci statüsü)*, C-507/19, EU:C:2021:3, 39. paragraf).

28. Yöneltilen soruları cevaplamak için, öncelikle, yukarıda 26. paragrafta bahsedildiği gibi bir durumdaki çocuğun, 2011/95 sayılı Yönerge tarafından kurulan sistem kapsamında, bireysel olarak mülteci statüsü verilmesi için gerekli koşulları karşılamadığına dikkat edilmelidir.

29. Bu bağlamda, 2011/95 sayılı Yönergenin 2(d). maddesi uyarınca mültecinin, diğerleri arasında, ırkı, dini, tabiiyeti, siyasi görüşü veya belirli bir sosyal gruba mensubiyeti nedeniyle zulme uğrayacağına yönelik haklı nedenlere dayanarak vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunan ve o ülkenin korumasından yararlanamayan veya bu korku nedeniyle yararlanmak istemeyen üçüncü ülke vatandaşı olduğu tekrar anımsanmalıdır.

30. Bu tanımdan da anlaşıldığı gibi, mülteci statüsü, doğası gereği birbirine bağlı ve birbiriyle ilgili olan, bir yanda zulüm korkusunun varlığı, diğer yanda ise ilgili kişinin vatandaşı olduğu üçüncü ülkeler tarafından zulüm eylemlerinden korunamama koşullarının sağlanmasını gerektirir. (Bu bağlamda bkz. 20 Ocak 2021 tarihli karar, İçişleri Bakanlığı, C-255/19, EU:C:2021:36, 56. paragraf).

31. Bu tanım, esas itibariyle, Cenevre Sözleşmesi'nin 1(A)(2). maddesindeki tanımı yeniden ortaya koymaktadır. Bu Sözleşme, 'birden fazla vatandaşlığı olan bir kişi söz konusu olduğunda, "vatandaş olduğu ülke" teriminin, vatandaşı olduğu ülkelerin her birini ifade ettiğini' ve 'haklı bir korkuya dayanan geçerli bir sebep olmaksızın, vatandaşı olduğu ülkelerden birinin korumasından yararlanmazsa kişinin, vatandaşı olduğu ülkenin korumasından yoksun olduğunun kabul edilemeyeceğini' öngörür.

32. Uluslararası korumanın ikame koruma olduğu ilkesinin bir ifadesi olan bu açıklama, 2011/95 sayılı Yönergede açıkça yer almamakla birlikte, yine de bu Yönergenin 2(n). maddesinden, somut olayda görülebileceği gibi, başvuranın vatandaşı olduğu her ülkenin, bu Yönergenin amaçları doğrultusunda onun 'menşe ülkesi' olarak kabul edilmesi gerektiği sonucuna varılmaktadır.

33. Dolayısıyla, 2011/95 sayılı Yönergenin 2(d). ve 2(n). maddeleri birlikte değerlendirildiğinde, birden fazla üçüncü ülkenin vatandaşı olan bir başvuru sahibinin, ancak zulme uğrama korkusu nedeniyle, bu ülkelerden herhangi birinin korumasından yararlanamaz veya yararlanmak istemezse, korumadan yoksun olacağı kabul edilir. Ayrıca bu yorum, uluslararası koruma başvurusunun bireysel değerlendirmesinde dikkate alınması gereken şartları arasında, başvurucunun vatandaşlığını talep edebileceği başka bir ülkenin korumasına güvenebileceğine inanmanın makul olduğunu düzenleyen Yönergenin 4(3)(e). maddesinde de onaylanmıştır.

34. Ön karar talep eden mahkeme, esas davadaki başvurucunun annesi aracılığıyla vatandaşı olduğu üçüncü bir ülke olan Tunus'ta etkili korumadan yararlanabileceğine işaret etmiştir. Bu bağlamda, söz konusu mahkeme, esas davadaki başvurucuya, zulme uğramaya ve Alman makamlarının mülteci statüsü verdiği babasının menşe ülkesi olan Suriye'ye ya da üçüncü bir ülkeye sınır dışı edilmeye karşı gerekli korumayı Tunus Cumhuriyeti'nin sağlayamadığını veya sağlamaya isteksiz olduğunu düşündürecek hiçbir şey olmadığını belirtmektedir.

35. Bu bağlamda, 2011/95 sayılı Yönerge tarafından oluşturulan sistem kapsamında, başvuranın ilgili aile üyesiyle olan ilişkisine ve Yönergenin 36. Gerekçesinde vurgulandığı üzere, başvurucunun normalde zulüm veya ciddi zarar tehdidine kişisel olarak maruz kalmamasına yol açan savunmasızlığına/zafiyetine rağmen,

yalnızca, başvurucunun aile üyelerinden birisinin haklı nedenlere dayanan zulüm korkusunun bulunması veya ciddi bir zarar görme riskiyle karşı karşıya kalması gerekçelerine dayanarak, uluslararası koruma başvurusunun bireysel olarak kabul edilemeyeceği akılda tutulmalıdır. (bkz. bu 4 Ekim 2018 tarihli karar, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 50. Paragraf).

36. İkinci olarak, 2011/95 sayılı Yönergenin, mülteci statüsünün veya ikincil koruma statülerinin, bu statünün verildiği bir kişinin, bu statünün verilmesi için bireysel olarak şartları sağlamayan aile üyelerine genişletilmesini, türetilmiş bir hak olarak sağlamadığına dikkat edilmelidir. Bu Yönergenin 23. maddesinden, Üye Devletlerin yalnızca ulusal kanunlarını, ulusal usullere uygun olarak ve bu aile üyelerinin kişisel yasal statüleriyle uyumlu olduğu ölçüde, oturma izni, istihdama veya eğitime erişim gibi aile birliğini korumaya yönelik belirli avantajlara sahip olmaları için değiştirmeleri gerektiği sonucu çıkmaktadır. (Bu bağlamda bkz., 4 Ekim 2018 tarihli karar, *Ahmedbekova*, C-652/16, AB: C:2018:801, 68. paragraf).

37. Ayrıca, 2011/95 sayılı Yönergenin amaçları doğrultusunda 'aile üyeleri' kavramını tanımlayan 2(j). maddesi ve 23(2). maddesi birlikte yorumlandığında, Üye Devletlerin bu avantajlara erişimi sağlama yükümlülükleri, uluslararası korumadan yararlanan bir kişinin, ev sahibi Üye Devlette yerleşik bir ailenin çocuğu olarak doğan çocuklarına genişletilemez.

38. Üçüncü olarak, bir Üye Devletin yine de türetilmiş bir hak olarak ve aile birliğini korumak amacıyla, esas davaya konu olan durumdaki bir çocuğa mülteci statüsü verip vermeyeceğini belirlemek için, 2011/95 sayılı Yönergenin 3. maddesinin, Üye Devletlere, kimin mülteci veya ikincil korumaya uygun bir kişi olduğunu ve uluslararası korumanın içeriğini belirlemek için, bu Yönerge ile

uyumlu olduğu sürece daha elverişli standartlar getirmesine veya muhafaza etmesine, izin verdiği akılda tutulmalıdır.

39. Mahkeme, 2011/95 sayılı Yönergenin 14. Gerekçesi ile bağlantılı olarak yorumlandığında, bu Yönergenin 3. maddesinde atıfta bulunulan daha elverişli standartların, diğerlerinin yanı sıra, üçüncü ülke vatandaşı veya vatansız bir kişiye mülteci veya ikincil koruma statüsü verilmesindeki koşulların gevşetilmesi gibi durumlardan oluşabileceğine karar vermiştir. (Bu bağlamda bkz. 4 Ekim 2018 tarihli karar, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 70. paragraf).

40. Daha elverişli herhangi bir standardın 2011/95 sayılı Yönergesi ile uyumlu olması gerektiğine dair 3. maddedeki açıklamaya ilişkin olarak, Mahkeme bu standardın o yönergenin genel çerçevesi veya amaçlarını zayıflatmaması gerektiğine karar vermiştir. Özellikle üçüncü ülke vatandaşlarına veya vatansız kişilere uluslararası koruma gerekçesi ile bağlantısı olmayan durumlarda mülteci veya ikincil koruma statüsü verilmesini amaçlayan standartlar yasaklanmıştır. (4 Ekim 2018 tarihli karar, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 71. paragraf ve kararda yer verilen içtihat).

41. Yine de, 2011/95 sayılı Yönerge kapsamında mülteci statüsü verilen bir kişinin aile üyelerine ulusal hukuk uyarınca bu statünün otomatik olarak verilmesi, peşinen (*a priori*) uluslararası korumanın gerekçesi ile bağlantısız değildir (4 Ekim 2018 tarihli karar, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 72. paragraf).

42. Öncelikle, Cenevre Sözleşmesi metnini oluşturan 25 Temmuz 1951 tarihli Mültecilerin ve Vatansız Kişilerin Statüsüne İlişkin Birleşmiş Milletler Tam Yetkili Temsilciler Konferansı'nın Nihai Senedinde, 'ailenin birliğinin… mültecinin temel hakkı olduğunu'

vurgulayarak ve imzacı Devletlere "mülteci ailesinin korunması için gerekli önlemleri almalarını ve mültecinin aile birliğinin muhafazasını" tavsiye ederek bu Sözleşmenin yazarları bu önlemler ile uluslararası korumanın gerekçesi arasında yakın bir bağlantı tesis etmiştir. Ayrıca, bu bağlantının varlığı, BMMYK organları tarafından birçok kez teyit edilmiştir.

43. İkincisi, 2011/95 sayılı Yönergenin kendisi, 23(1). maddesinde Üye Devletlere uluslararası korumadan yararlanan kişinin aile birliğinin korunmasını sağlama yükümlülüğü getirerek böyle bir bağlantının varlığını kabul etmektedir.

44. Buna göre, mülteci statüsü tanınan bir kişinin reşit olmayan çocuğuna, türetilmiş bir hak olarak mülteci statüsünün otomatik olarak genişletilmesi; esas davadaki uyuşmazlıkta ön karara başvuran mahkemenin açıkladığı gibi uluslararası korumadan yararlananların ailesinin korunması ve aile birliğinin muhafaza edilmesi amacını gözeten milli kurallarda öngörüldüğü üzere bu çocuğun ev sahibi Üye Devlette doğduğu haller dahil, çocuğun bireysel olarak mülteci statüsü verilmesine ilişkin koşulları haiz olup olmadığına bakılmaksızın, uluslararası korumanın gerekçesiyle ile tutarlıdır.

45. Ancak, mülteci statüsünün türetilmiş bir hak olarak ve aile birliğinin korunması amacıyla, mülteci statüsünün verildiği kişinin reşit olmayan çocuğuna otomatik olarak uzatılmasının, bu bağlantının varlığına rağmen, 2011/95 Yönergesi ile uyumlu olmadığı durumlar olabileceği de belirtilmelidir.

46. İlk olarak, 2011/95 sayılı Yönergede belirtilen Cenevre Sözleşmesi ile uyumlu koruma sisteminin güvenilirliğini sürdürmek amacıyla getirilen hariç tutma gerekçelerinin altında yatan amaç göz önüne

alındığında, Yönergenin 3. maddesindeki çekince, bir Üye Devletin, bu Yönergenin 12(2). maddesi uyarınca (uluslararası korumadan[7]) hariçte tutulmuş bir kişiye bu yönerge kapsamında mülteci statüsü veren hükümler getirmesini veya olan hükümleri tutmasını engeller (9 Kasım 2010 tarihli karar, B ve D, C-57/09 ve C 101/09, EU:C:2010:661, 115. paragraf).

47. Ön karar talep eden mahkemenin işaret ettiği gibi, Sığınma Yasasının (AslyG) 26(4). paragrafı, 26(2). ve 26(5).paragrafların bir arada uygulanmasından kaynaklanan mülteci statüsünün genişletilmesinden bu tür kişilerin yararlanmasını engeller.

48. İkinci olarak, 2011/95 sayılı Yönergenin 23(2). maddesinden, AB yasama organının, uluslararası korumadan yararlanan bir kişiye tanınan avantajların, yararlanıcının aile üyesinin kişisel hukuki statüsü ile bağdaşmadığı durumlarda, aile üyesine genişletilmesine engel olduğu sonucu çıkar.

49. Bu hükmün yasama geçmişinden ve öngördüğü çekincenin kapsamından, çekincenin, bir Üye Devletin sadece avantajların genişletilmesinin uygun olmadığına karar verdiği ancak bu Yönergenin 3. maddesi uyarınca uluslararası korumadan yararlanan kişiye tanınan statünün, bireysel olarak bu statünün verilmesi için gerekli koşulları sağlayıp sağlamadıklarına bakılmaksızın, otomatik olarak bu kişilerin aile üyelerini de kapsayacak şekilde genişletilmesini sağlayan daha elverişli standartlar benimsemek istediği durumlarda da geçerli olduğu anlaşılmaktadır.

[7] Çevirmen tarafından anlam kaybını engellemek için getirilmiştir.

50. Belirtilmelidir ki, şu anda 2011/95 sayılı Yönergenin 23(2). maddesinde yer alan çekincenin, Avrupa Parlamentosu tarafından 2004/83 sayılı Yönergenin kabul edilmesine yol açan yasama prosedürü sırasında önerilmiştir ve 'yeniden biçimlendirilmiş' 2011/95 sayılı Yönergedeki 23. madde, genel olarak 2004/83 sayılı Yönergede aynı maddeye tekabül etmektedir. Bu teklif, Üye Devletlerin 'beraberindeki aile üyelerinin uluslararası koruma başvuru sahibi ile aynı statüye sahip olmalarını' sağlamasını gerektiren Avrupa Toplulukları Komisyonu'nun önerisiyle ilgilidir. Bu yükümlülüğün başvuruculara sonradan katılan aile üyelerini de kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiğini önerirken Parlamento, aile üyelerinin, uluslararası korumanınkiyle uyumlu olmayabilecek ve bağımsız olarak [başvuru sahibinden] farklı bir hukuki statüye sahip olabilecekleri gerçeğini dikkate almak için bu çekince getirilmesinin uygun olduğunu değerlendirmiştir. (bkz. Avrupa Parlamentosu'nun mülteci olarak veya diğer şekilde uluslararası korumaya ihtiyaç duyan üçüncü ülke vatandaşları ve vatansızların nitelikleri ve statüsüne ilişkin asgari standartlar ve sağlanan korumanın içeriği hakkında Konsey Yönergesi Önerisine ilişkin 8 Ekim 2002 tarihli raporu, COM(2001)510, A 5 0333/2002 final, Değişiklik 22 (OJ 2002 C 51 E, s. 325)).

51. AB yasama organı, nihai olarak bu yükümlülüğü benimsememiştir. Bununla birlikte, uyumluluk çekincesini korumuş ve sadece 2004/83 ve 2011/95 sayılı Yönergelerin 23(1). ve 23 (2). maddelerinde Üye Devletlerin, aile birliğinin korunmasını sağlamasını ve bireysel olarak bu korumayı elde etmek için gerekli koşulları sağlamayan uluslararası korumanın yararlanıcısının milli usuller dahilinde belirli avantajlar talep edilebilmesini zorunlu tutmuştur.

52. Dolayısıyla, 23. maddenin yasama geçmişinden, bu Yönergelerin 3. maddesinde belirtilen seçeneği kullanırken, böyle bir yararlanıcıya tanınan statünün otomatik olarak, bu statünün verilmesine ilişkin koşulları bireysel olarak karşılayıp karşılamadıklarına bakılmaksızın, aile üyelerine tanınan daha elverişli standartlar getirmek veya bu standartları sürdürmek isteyen bir Üye Devletin, bu standartları uygularken 23(2). maddesinde yer alan çekinceye uyması gerektiği anlaşılmaktadır.

53. Söz konusu çekincenin kapsamı, 2011/95 sayılı Yönergenin 23. maddesinin uluslararası korumadan yararlananların aile birliğinin korunmasının sağlanması hedefi ve bu çekinceyi oluşturan özel içerik bağlamında belirlenir.

54. Bu bağlamda, 2011/95 sayılı Yönergenin 23(2). maddesinde atıfta bulunulan avantajları veya koruma hakkını çocuğa genişletmenin, uluslararası korumadan yararlanan kişinin bireysel olarak koruma koşullarını haiz olmayan çocuğunun kişisel hukuki durumunun tüm unsurları düşünüldüğünde çocuğun, kendisine ev sahibi Üye Devlette böyle bir uzatmadan kaynaklanandan daha iyi bir muamele görme hakkı veren başka bir ülkenin veya bu Üye Devletin vatandaşlığına sahip olduğu durumlarda, özellikle uygun olmayabileceğine karar verilmelidir.

55. 2011/95 sayılı Yönergenin 23(2). maddesindeki çekincenin bu yorumu, çocuğun yüksek menfaatini tam olarak dikkate alır ve bu hüküm bu prensip ışığında yorumlanmalı ve uygulanmalıdır. Yönergenin 16 Gerekçesi, Şart'ta yer alan temel haklara saygı duyduğunu ve özellikle Şart'ın 7. maddesi ile güvence altına alınan aile hayatına saygı hakkının ve 2. paragrafında çocuğun yüksek menfaatini gözetme yükümlülüğü içeren 24. maddede tanınan çocuk haklarının uygulanmasını teşvik etmeyi amaçladığını açıkça belirtmektedir. (Bu bağlamda bkz. 9 Eylül 2021 tarihli karar,

Almanya Federal Cumhuriyeti (Aile üyesi) , C-768/19, EU:C:2021:709, 36 ila 38. paragraflar).

56. Bu yorum ayrıca, Cenevre Sözleşmesi tarafından kendisine verilen rol dikkate alındığında, belgeleri özellikle ilgili olan BMMYK tarafından önerilen yoruma karşılık gelmektedir. (23 Mayıs 2019 tarihli karar, *Bilali*, C-720/17, EU:C: 2019:448, 57. paragraf).

57. Bu nedenle, 2004/83 sayılı Yönergenin 23(1) ve 23(2). maddeleri ile ilgili olarak yaptığı ayrıntılı açıklamasında BMMYK, 'aynı ailenin üyelerine asıl başvurucuya verilen statünün aynısından (türetilmiş statü) verilmesi gerektiğini' düşünmektedir ve açıklaması şu şekildedir: 'Aile birliği ilkesi, Mültecilerin ve Vatansız Kişilerin Statüsüne İlişkin 1951 tarihli Birleşmiş Milletler Tam Yetkili Temsilciler Konferansı'nın Nihai Senedinden ve insan hakları hukukundan kaynaklanmaktadır. Çoğu [Avrupa Birliği] Üye Devletleri, mültecilerin aile üyeleri için türetilmiş bir statü sağlar. Bu aynı zamanda, BMMYK'nın deneyimince, genel olarak, ilerlemenin en pratik yoludur. Ancak aile üyelerinin kendi başlarına sığınma başvurusunda bulunmak istedikleri durumlarda; ev sahibi ülkenin vatandaşı oldukları için veya vatandaşlık kendilerine daha iyi bir standart bahşettiği için, türetilmiş statünün verilmesinin kişisel statüleriyle bağdaşmayacağı durumlarda olduğu gibi türetilmiş statü ilkesinin uygulanmaması gereken durumlar da bulunmaktadır.

58. Gönderen mahkemenin yapması gereken doğrulamalara tabi olmakla beraber, esas davadaki başvurucunun Tunus vatandaşlığı veya kişisel hukuki statüsünü karakterize eden başka herhangi bir unsur aracılığıyla Almanya'da, esas davadaki uyuşmazlıktaki ilgili hükümlerce öngörüldüğü üzere babasına tanınan mülteci statüsünün türetilmiş bir hak olarak uzatılmasından

kaynaklanandan daha iyi muamele görme hakkına sahip olabileceği görülmemektedir.

59. Son olarak, esas davadaki uyuşmazlıkta olduğu gibi daha elverişli bir ulusal hükmün 2011/95 sayılı Yönerge ve özellikle de 23(2). maddedeki çekinceyle uyumluluğu veya bunun esas davadaki başvurucununki gibi bir duruma uygulanması, kendisinin ve ailesinin Tunus'a taşınmasının mümkün ve makul olarak kabul edilebilir olup olmamasına bağlı değildir.

60. Savcı'nın Görüşünün 93. maddesinde ileri sürdüğü gibi, bu Yönergenin 23. maddesinin amacı, uluslararası korumadan yararlanan kişinin bu korumanın kendisine tanıdığı haklardan yararlanmasının yanında, o kişinin Üye Devletin topraklarında aile birliğinin korunmasını da sağlamaktır. Esas davadaki başvurucunun ailesinin Tunus'a taşınmasının mümkün olması, bu maddenin 2. paragrafındaki çekincenin, başvurucuya mülteci statüsü verilmesini engellediği şeklinde anlaşılmasını, böyle bir yorum başvurucunun babasının Almanya'da kendisine tanınan sığınma hakkından feragat ettiği anlamına geleceğinden, haklı gösteremez.

61. Ayrıca, bu koşullarda, mülteci statüsü tanınan bir kişinin aile bireylerine mülteci statüsü verilmesine izin veren düzenlemenin, o ailenin üçüncü bir ülkeye yerleşme imkânının mevcut olduğu durumlarda uygulanması, yukarıda 41. Paragrafta tespit edildiği üzere, uluslararası koruma amacıyla tamamen bağlantısız olmadığını sorgulamayı gerektirmez.

62. Yukarıdaki tüm değerlendirmeler ışığında, yöneltilen soruların yanıtı şu şekildedir: 2011/95 Sayılı Yönergenin 3. ve 23(2). maddesinin, bu Yönerge tarafından oluşturulan sistem kapsamında,

bu statüye sahip olarak tanınan üçüncü ülke vatandaşının reşit olmayan çocuğuna, söz konusu Üye Devletin topraklarında doğmuş olması ve bu çocuğun diğer ebeveyni aracılığıyla zulüm tehdidi altında olmadığı başka üçüncü bir ülkenin vatandaşı olması durumu da dahil olmak üzere, bu Yönergenin 12(2) maddesinde atıfta bulunulan hariçte tutma sebeplerinden birinin çocukta gerçekleşmemiş olması şartıyla ve çocuğun vatandaşlığı ya da kişisel hukuki statüsünü belirleyen başka herhangi bir unsur aracılığıyla o üye devlette mülteci statüsü verilmesinden kaynaklanandan daha iyi bir muameleye sahip olmayacak ise, bir Üye Devletin, daha elverişli ulusal hükümler uyarınca, türetilmiş bir hak olarak ve aile birliğini korumak amacıyla, mülteci statüsü tanımasını engellemediği şeklinde yorumlanmalıdır. Bu hususta, çocuğun ve çocuğun ebeveynlerinin söz konusu diğer üçüncü ülkeye taşınmasının mümkün ve makul olarak kendilerinden beklenmesinin tespit edilmesi konu ile ilgili değildir.

Yargılama Giderleri

63. Bu yargılamalar, milli mahkeme önündeki esas davanın tarafları için derdest olan davaya ilişkin bir aşama olduğundan, masraflara ilişkin karar vermek o mahkemenin görevidir. Tarafların masrafları dışında, Mahkemeye açıklamalarının sunulması için katlanılan masraflar geri alınamaz.

Bu gerekçelerle, Mahkeme (Büyük Daire) şu şekilde karar vermiştir:

13 Aralık 2011 tarihli Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin 2011/95/AB Sayılı uluslararası korumadan yararlanacak üçüncü ülke vatandaşları ve vatansız kişiler için tek tip mülteci veya ikincil koruma statüsünün niteliklerinin belirlenmesi ve sağlanacak korumanın içeriğine ilişkin standartlar hakkında Yönergenin 3. ve 23(2). maddesi, bu Yönerge tarafından oluşturulan sistem kapsamında, bu statüye sahip olduğu tanınan üçüncü ülke vatandaşının reşit olmayan çocuğuna, söz konusu Üye Devletin topraklarında doğmuş olması ve

bu çocuğun diğer ebeveyni aracılığıyla zulüm tehdidinde olmadığı başka üçüncü bir ülkenin vatandaşı olması durumu da dahil olmak üzere, bu Yönergenin 12(2) maddesinde atıfta bulunulan hariçte tutma sebeplerinden birinin çocukta gerçekleşmemiş olması şartıyla ve çocuğun vatandaşlığı ya da kişisel hukuki statüsüne ait belirleyici başka herhangi bir unsur aracılığıyla o Üye Devlette mülteci statüsü verilmesinden kaynaklanandan daha iyi bir muameleye sahip olmayacak ise, bir Üye Devletin, daha elverişli ulusal hükümler uyarınca, türetilmiş bir hak olarak ve aile birliğini korumak amacıyla, mülteci statüsü tanımasını engellemediği şeklinde yorumlanmalıdır. Bu hususta, çocuğun ve çocuğun ebeveynlerinin söz konusu diğer üçüncü ülkeye taşınmasının mümkün ve makul olarak kendilerinden beklenmesinin tespit edilmesi konu ile ilgili değildir.